

ROZPRAVY

LIST PRO KRESTANSKOU DEMOKRACII

ROZPRAVY, journal du Mouvement démocrate-chrétien des réfugiés de Tchécoslovaquie. Paraît sous le patronnage de l'Internationale démocrate-chrétienne et de l'Intercomité des réfugiés politiques de l'Europe Centrale. Rédacteur en chef : S. Ghelfand. Editeur responsable : Marie Stara-Stainier 49, rue de la Brasserie.

C. C. P. N° 602.80 — « ROZPRAVY » BRUXELLES

Imprimerie Pierre VAN HOUPINES, 130, rue Verte. Bruxelles.

AVRIL
DUBEN

1954 MAI
KVETEN

ROCNÍK V., c. 4-5

OBSAH :

**Za Rudolfem Beranem
Stoupencum a priznivcum
KDH**

**Dopis neznamému ctenari
Paradoxy a.j.**

SOMMAIRE :

**In memoriam Rudolph Beran
A nos partisans et amis**

**Lettre à un lecteur inconnu
Paradoxes**

ZA RUDOLFEM BERANEM

Svatopluk Janouch napsal v exilu knihu, která má přiléhavý název « Zeme prodané nevesty », a v níž líčí komunistickou cestu k moci a zradu mezinárodního socialismu na našem národě. Zamyslíme-li se nad osudem Rudolfa Berana, musí vypstát v naší mysli onen výstižný název Janouchovy knihy. Socialismus není jen bezohledný obchodník se zemí a domovinou národa, ale také otrokarský obchodník s lidmi, kterým demokracie neznamená socialistickou diktaturu, ale službu lidské svobodě, lidskému právu a lidskému blahu. Rudolf Beran byl z tohoto důvodu také jednou z obětí krve zbrocené národnosocialistické justice.

Proč? Poněvadž byl jedním z nejzasadovejších odporců marxismu a protože byl lidský, národně snasenný, upřímný katolik, člověk pracující pro skutečné blaho národa. Byl to Rudolf Beran, jenž ihned, jakmile Švehl ztratil moc nad Republikánskou stranou, zrušil onu národu smrtelně nebezpečnou rudozelenou koalici, byl to on, který zakládal samostatné republikánské, dělnické odbory, a jeho vlivem byl urovnán poměr mezi Vatikánem a CSR, který Švehl rozbil tím, že veld svoji vládu k Husovu pomníku, kde byl oficiálně napaden a urazen zástupce Kristův na zemi a jehož představitel v CSR musel hanbou utéci. Beran též zrušil nemravnou Švehlovu dohodu o odkatolisování českých a slovenských zemí a zablokoval dosavadní finanční a mravní pomoc tak zvané cs. církvi, která se za Švehly

tesila prizni republikanske strany. Byl to Beran, který svým vlivem prispel k jmenování arcibiskupa dra Kaspara kardinalem. Ocistil téz republikansky tisk od volnomyslenkarskych vlivu a vedl stranu v duchu krestanske tradice naseho naroda. A konecne byl to Rudolf Beran, jemuz byla sverena dejinna uloha po Benesove zrade, aby vedl narod a vlast v pocatecni chvili dlouholetého utrpeni, jez neskoncilo dodnes. V téze dobe napravil Beran politicky zlocin Benesovych narodnich socialistu tím, ze otevrel spolu s Karolem Sidorem v lednu 1939 prvni slovensky autonomni snem. Postavil se v onech krutych lete ch vcelo Narodni jednoty, odmítl Hitleruv rozkaz na zruseni demokracie nasi vlasti a zarucil existenci Strany prace. To byl duvod, proc ho nacisté ihned po okupaci odstranili z politického zivota a pozdeji zatkli. Jeho trpký udel nebyl vsak skoncen porazkou nacismu. Byl ihned zatcen pochopy krvežíznivé Drtinovy justice a uvrzen — nevinný ! — znovu do zalare, ve kterém nyní dotrpel. Jeho umuceni je balvanem na svedomi profesionalnich politických zlocincu a kupciku.

Zdenek ROZEHNAL.



STOUPENCUM A PRIZNIVCUM KDH !

Ladislav z Lobkowicz

Bratri,

Jak jste se již dozvedeli z posledního čísla Rozprav, ujal jsem se, po dohodě s generálním tajemníkem a celnými představiteli strany, předsednictví KDH.

Je mi velkou ctí, ale i povinností, abych se Vám touto cestou představil.

Chtel jsem především podotknouti, že jsem se dosud vždy stranil jakékoliv politické činnosti a že jsem dosud nikdy nebyl členem žádné politické strany; měl jsem pro to závažný důvod: hodlal jsem přistoupiti k nějaké politické straně nebo hnutí jen tehdy, kdybych nabył přesvědčení o skutečně křesťanském rázu programových cílů této strany.

Rozhodl-li jsem se nyní vystoupiti veřejně vcelé Křesťansko-demokratického hnutí, byl to především jeho program, ke kterému se plně hlásím, a jeho jasná a nekompromisní linie. Zdurazňuji ony body programu KDH, jež se mi zdají býti obzvláště významné :

Je to především otázka sociální a otázka národnostní, jejichž řešení má životní důležitost pro blaho naší, Bůh dejž, brzy osvobozené vlasti.

KDH se staví za křesťanské, t.j. lidské, spravedlivé a rozumné řešení sociální otázky, řešení pomocí zdravých a oprávněných

reforem, jez by nas privedly blize k spolecnosti harmonické a beztridni na zaklade soukromopodnikatelského prawniho radu. KDH se stavi za krestanské reseni a proti jakémukoliv reseni marxistickemu a mu se podobajicimu.

V otazce narodnostni, tak ozehavé pro nasi Vlast, je stanovisko KDH rovnéz jasné a kategorické :

KHD uznava prava vsech narodnosti sidlivsich v roce 1918 na uzemi první republiky ceskoslovenské.

Priznava Slovakum plné pravo na sebeurcení a preje si ze srdce co nejuzsi spolupraci v budoucnu, jak na poli hospodarském, tak i kulturnim a mezinarodne-politickém, s kterymkoliv utvarem politickym a statnim, jenz by mel jednou vzniknouti z vule Slovenského lidu.

Nemci vyhnani hanebnym a nelidskym zpusobem r. 1945 z Cech, Moravy a Slezska, maji své historické a lidské pravo na navrat do spolecné Vlasti; maji rovnéz pravo na veskerou pomoc v jejich rekonstrukcnim dile; musi jim byti zajisten narodnostni statut ucinne zarucujici rovnoprávnost s ceskymi obyvateli a neruseny vyvoj kulturni a narodni.

Konecne KDH se stavi za myslenku sblizeni vsech narodů stredni Evropy at jiz ve forme stredoevropské unie nebo soustatí podunajského v prip. ramci Spojené Evropy.

Je nasim velkym pranim, abychom jiz zde v exilu, Cesi, Slovaci a sud. Nemci, mohli se sejiti k spolecné tvurci praci, treba v ramci exiloveho Pracovniho sourucenství narodu Podunaji, za event. ucasti také Rakusanu, Madaru a j. Mohli bychom se tak zajiste dohodnouti v nejdulezitejsich bodech, v duchu krestanské smírlivosti a vzajemného porozumení.

Po nekolikaletém pozorovani vyvoje a cinnosti KDH a hlavne pro jeho integralne krestanskou linii, kterou Hnutí dosud sledovalo, rozhodl jsem se k aktivni spolupraci a hodlam ze vsech svych sil slouziti tomuto slechetnému hnutí co nejvice a co nejlépe. Jsem presvedcen, ze KDH bude rusti a stale nabývati vetsiho vyznamu v exilu i na poli mezinarodnim. Zalezi na nas vsech, stoupencich naseho mladého Krestanskodemokratického hnutí, abychom spolecnou praci dosáhli uskutenčení vytčených cilu. K tomu nam dopomahej Buh !

ZADAME DR. V. JIRINU, aby ihned dal o sobe vedeti do redakce t. l. Mame pro neho dulezité sdelení.

DOPIS NEZNAMEMU CTENARI

Vazeny priteli, nevím zcela presne, jak se jmenujete. Pisete mi vsak uz po celé čtyři roky a nekdy se podepisujete Novak, po druhé zase Novacek, Boucek, nebo tak nejak. Na tom ovsem nezalezi. Dulezité je, ze pres vsechnu odlisnost vasich jmen, rukopisu, nazoru a gramatických chyb myslíte vsichni stejným zpusobem. Vase myslení se totiž pohybuje v zacarovaném kruhu hesel. Nikdy nedokazujete, ale jen pronasíte rozsudky. Vase duchovni zbran není sylogismus, nybrz aforismus.

Nelibi se vám na mne mnohé věci. Proc na příklad založil jsem Křestansko-demokratické hnutí, když je tu stará, osvědčená lidovecká partaj? Vytykáte mi, že rozbijím jednotu katolického tábora. Ze dokonce rozbijím Československou republiku a zrazuji Masarykův odkaz, Benesovo budování a Šramkovu tradici. Ze rebeluji proti « vrcholné reprezentaci cs. exilu » neboli Rade svobodného Československa, a že má kritika není « konstruktivní », nýbrž « destruktivní ». A téměř v každém dopise připomínáte mi pruty Svatoplukovy a slavnostně slibujete, že « verní zůstaneme » a že pravda zvítězí. Napsal jste toho dost za poslední čtyři roky, jen co je pravda. Odpovím vám nyní najednou, věcne, prostě, bez hesel a aforismu. Nuže :

Politická strana, která ve svém programu má křestanskou obnovu institucí a společenských rad, nemusí nutně být « katolická » nebo « katolického lidu ». Úkol politické strany záleží především v rozmnožení obecného blaha a nikoli v individuální spase duší. Tato je úkolem Církve, která je vlastně « sanatoriem spasy ». Avšak politická strana, která usiluje o takové společenské rady, jež by napomáhaly jedinci a jeho rodině, aby dosli splnění svého životního cíle, t.j. spasy, je strana křestanská, i kdyby se jmenovala jinak. A naopak, strana, jež ve svém stítu má název « katolická », avšak ve svém pocínání neplní přirozený zákon, nýbrž se staví po bok těch, kdo přirozený zákon porušují, není strana křestanská, i kdyby v jejím vedení byli knězi.

Aplikujeme-li tyto všeobecné normy na CSL (od r. 1925), k jakým výsledkům přijdeme? Zdůraznil jsem — od r. 1925. Proc? Protože r. 1925 dosáhla CSL značného volebního vítězství, po kterém se razem stala stálou složkou vládní většiny v parlamentu a v senátu. Nyní vás velice prosím, vážení přátelé, abyste si položili ruku na srdce a odpověděl upřímně na otázku : co učinila od r. 1925 CSL, za nepřetržitého vedení Mgr. dra. Jana Šramka, aby uskutečnila přirozený zákon v naší drahé vlasti? Budete pak musiti poctive doznat, že CSL NEUCINILA PRO VEC BOŽÍ VUBEC NIC.

Především CSL neměla nikdy program činnosti. Je pravda, že se vzdý dovolávala *Rerum novarum* z r. 1891, a od r. 1931 se dovolávala také *Quadragesimo anno*. Než ani *Rerum Novarum* ani *Quadragesimo anno* ani kterákoliv jiná sociální encyklika nikdy nebyly konkrétní programy a nikdy si ani necinily nárok, aby takovými programy byly. Papežské sociální encykliky byly a jsou jen rámcem pro politické programy, rámcem, který musí být teprve konkrétně vyplněn tou neb onou politickou stranou, a to v závislosti na místě, okolnostech a společenských podmínkách. Vezmeme na příklad otázku nezaměstnanosti u nás v tricátých letech. Papežská encyklika mluvila o nůstosti státního intervencionismu a odmítala liberalistickou nauku o nevměšování se státem do hospodářského života, dále definovala pojem spravedlivé a rodinné mzdy, zadala hospodářskou samosprávu výrobních syndikátů atd. Politická strana budující svůj konkrétní program v rámci křestanské společenské nauky, měla by vypracovat : návrh na velké veřejné investiční práce, které by zaměstnaly statisíce nezaměstnaných; návrh na snížení týdenní pracovní doby; návrh na zákonem chráněnou minimální mzdu; návrh na rozmnožení a zlevnění uveru, třeba pomocí nákupu a prodeje Národní bankou prvotřídních dílců dluhopisu; podporu nového podnikání a preskolování nezaměstnaných do jiných výrobních oborů; reformu starobního, invalidního a pensijního pojištění, a desítky a sta jiných návrhů, které by se pak staly zákony a tak rozhojnily obecné blaho, t.j. přiblížily křestanský rad.

Politická strana se nemůže starat o to, aby občané žili ve sporadaném a mravném manželství a aby nesídili Pana Boha malthusianskými triky. To je věcí Církve a Katolické akce. Avšak politická strana budující na křestanských základech, se může a musí starat o to, aby mladý dělník měl stálou a dostatečnou mzdu, aby se na ni mohl oženit a uživit rodinu, aby mladí manželé měli zdravé a levné byty, a aby směli rodiče svobodně voliti druh školy, kde se budou učit jejich děti, atd. Takto plní křestanská politická strana svou povinnost před Bohem a národem.

Avšak nič takového — nič! — necinila CSL. Nikdy zadny konkrétny program! Nikdy zadny návrh zákona! Nikdy zadna iniciatíva! Vždyť vsechno sociálne dobré, čo bolo vykonano v Prvej republike — a nebolo toho málo — pochádzalo nikoliv od t.zv. katolíckej CSL, nýbrž z podnetu cs. sociálnej demokracie. Marxistická sociálna demokracia si jednoducho prisvojila Rerum novarum — a nič by sa ovsem nikdy priznala, odkiaľ má rozumy — a uskutočnila program, ktorý by mal byť programom CSL! Tot historická skutočnosť.

Hriech CSL nezaleží len v jej naprostej necinnosti. Hriechom CSL bolo hlavne rabské prisluhovávanie Benesovi a socialistickým ľavicám. Mgr Sramek vždy odmietal myšlienku celostátného katolíckeho bloku — naposledy ju odmietl r. 1945 po oslobodení. V r. 1928 odmietl Sramek ponuku Hlinkovu, pretože Hlinka zaujal nepríznivé stanovisko voči ministrom zahraničia Benesovi a Sovietskému svazu, o jehož uznaní de jure Benes vasnive usiloval, a pretože Sramek v Sovietskom svazu spátral pokus o nastolenie vyššej spoločenskej morálky. «V Sovietskom svazu sa uskutočňuje rad Božích prikázaní», vyhlásil Mgr Sramek r. 1934, teda potom, keď po zriadení kolchozov milióny ruských sedlakov boli poslaní do koncentračných táborov a po silných se potulovalo na 350.000 bezprizorných detí, ktoré sa živili kradzou a prostitúciou, a pro nez toho pak sovietska vláda zavedla trest smrti od 12 let. A nikdy by sa ovsem nestal dr. Benes prezidentom r. 1935 a pak znovu, nebyť Mgr Sramka.

Nejúbožejšiu úlohu však hrala ľudovecká partaj od r. 1945 — vlastne už od cesty Mgr Sramka a Benese do Moskvy v prosinci 1943. Tu bol hoden pod stul taká ideová ramec Rerum novarum a Quadragesimo anno. Podpisanie kosického programu znamenalo naprostý odklon od kresťanskej sociálnej nauky a prijatie marxistických zásad do programu CSL. Sramek, Hala a Procházka souhlasili a spolupodepsali socialisaci klicového a neklicového priemyslu od 500 zamestnancu vyše. Podľa Marxa je každý namezdni pracovník vykorisťovaný svojim zamestnávateľom, ktorý si prisvojuje «nadhodnotu» plynúcu z «nadpráce» delníkov. Čím viac delníka, tým pak väčší je masa nadpráce a tudíž i masa nadhodnoty. Je teda podnik s 500 zamestnancami veľmi vysokým stupňom vykorisťovania, ktoré musí byť eliminované socialisaci podnikom. To je stanovisko marxistické. A preto také na tom toľko trvali marxisté, t.j. komunisté a sociálna demokracia, k nimž sa ovsem ihneď pridali národní socialisté (dr. Stránsky a F. Uhlir ve schůzi Socialistického bloku v Kocich 13. dubna 1945). Chápal bych jeste, kdyby byli Sramek a druhové podepsali socialisaci treba podle barvy oci majitelu neb jejich vojenské miry — avšak souhlas se znarodnením podle počtu zamestnancu byl souhlas s marxismem a naprosto kapitulační t.zv. katolíckej ľudoveckej partaje pred protikresťanskými doktrínami! Timto aktem poslali Mgr Sramek, P. Hala a dr. Procházka stejne zásadu Rerum novarum a Quadragesimo anno — že totiž namezdni pomer není sám o sobě špatný ani nemravný, a že řešení otázky sociální musíme hledati v rámci soukromopodnikatelského systému. Tak se stala ľudovecká partaj fakticky stranou socialistickou, tudíž protikresťanskou.

Musím snad jeste připomínati žalostný posoj CSL ve věci Tisove, kdy Sramek odmietl žalosť internunčiovu o podání minoritního voľa prezidentu Benesovi 16. dubna 1947? Souhlas se zničením náboženského školství na Slovensku? Nebo svorné hlasování ve vládě a pak v parlamentě o darování Podkarpatské Rusi Sovetům? Nyní se činí pokusy o vytvoření jakési legendy o tom, že pryč Mgr Sramek odmietl hlasování v Prozatímním národním shromáždění o Podkarpatské Rusi. Avšak historická skutočnosť je jina: Mgr Sramek, když byl nařídil ľudoveckým poslancům hlasovat pro odevzdání Podkarpatské Rusi, se sám snažil uniknouti pozornosti čitatele hlasu poslaneců Sovy, což by se Sramkovi také málem podařilo díky jeho drobné postavě. Neunikl však, protože Sramkův soused poslanec N., zavolał na skrutatora — «halo, tady mas pana predsedu!» A tak byl hlas «hrdinného rezidenta» Mgr Sramka prece jen pripočítan: Difficile est satiram non scribere!

Rozchod s kresťanskou sociálnou naukou a prijatie marxistických thesů trvá v ľudoveckej partaji také v exilu. Na marxistické znarodnenie a na kosickú

nedají dopustit ani Procházka ani Klímek ani Bunza či Rožehnal, propagují je lidovectví kolaboranti v RFE a ve VOA, zamlčuje křesťanskou sociální nauku ve svých náboženských relacích P. dr. Heidler — a tak všichni lidovectví « prominenti » v exilu pokračují v marxistické a protikřesťanské linii CSL z dob první Národní fronty.

To bylo důvodem, proč já, nepatrný žurnalista, neposlanec, neministr a nekontinuitník, založil jsem KDH. Nemluvit jen o křesťanských zásadách a o encyklikách, ale také dát konkrétní křesťanský program! Jako křesťan musím usilovat o reformu společenských rad, pracovat na programu spravedlivé mzdy, stále zaměstnanosti, nejvyšší výrobnosti a spravedlivé distribuce, na řešení otázky bytové, zemědělské rekonstrukce, poměru mezi školstvím státním a mimostátním, kulturního a hospodářského povznesení národa. To všechno musím resit já, ty, vy, my všichni křesťané, pro nezpříkazání spravedlnosti a lásky je vodítkem pro konkrétní politickou činnost.

A však jako křesťané musíme dbát práva a práv jiných lidí a národu. Nevidíme jako křesťané možnosti, způsoby a prostředky, kterými bychom mohli přimět Slovaky k tomu, aby s námi i nadále žili dobrovolně v jednom společném Československu. Jako křesťané odmítáme násilné obnovení CSR a přiznáváme Slovákům právo na jejich samostatný stát. Jako křesťané přiznáváme vyhnaným německým krajanům právo na návrat do naší společné domoviny, protože právo na domov a na vlast je přirozené právo člověka, o kterém se ani nemůže a nesmí hlasovat a jež je « samotným Stvořitelem vepsáno do lidského svědomí » (Pius XI - Mit brennender Sorge). Musíme též hledat cesty k účinnému zabezpečení existence svého národa, a nevidíme jiné řešení nežli federaci stredoevropských národů příp. v rámci Spojené Evropy. Tak dospíváme k zásadám a k programu Křesťanskodemokratického hnutí v exilu.

Je z gruntu mylný názor, že KDH je jakási « pokračování » lidovecké partaje. Nejsme pokračování CSL, protože lidovecká partaja nebyla strana křesťanská a od r. 1945 se stala stranou výslovně protikřesťanskou. Nerozbíjeli jsme proto zadný « katolický tábor », nýbrž jen socialisticko-kosickou a protikřesťanskou stranu lidoveckou. Nehlasíme se také k žádné « Sramkové tradici », jelikož odmítáme tuto tradici, t.j. soustavnou kolaboraci se socialistickou levicí. Nechceme tvořit zadnou « jednotu » s marxisty a kosicaky a neuzavíráme s nimi dohodu na základe « dohodli jsme se, že se dohodneme ». Nesli jsme do exilu kvůli dohodování se s protikřesťanskými směry a politiky, nýbrž naopak, abychom rozbili tyto dohody, pokud existují, a zabránili novým protikřesťanským dohodám v budoucnosti. A proto také od počátku jsme bojovali proti Rade, marxismu a kosicarce. Proti těmto protikřesťanským směrům postavili jsme jasny, konkrétní a křesťanský program.

Usilujeme v exilu o vytvoření a dobudování Ústředí všech skutečně demokratických stran, směrů a organizací. Po osvobození naší vlasti od komunistického teroru najdeme doma rozvráceny hospodářsky a kulturní život. Po vyhnaní komunistů budeme musiti vyhnat také komunismus, t.j. socialisaci, totalitní školství, duchovní a materiální bídu. Kdopak bude vyhaneti marxismus a socialisaci? Marxista Majer? Komunisti Bernard nebo Lausman? Kosicaci Procházka, Klímek a spol.?

Ústředí demokratického exilu, o jehož dobudování usilujeme, není nucený svazek. V parlamentě nebo v obecním zastupitelstvu MUSIME sedět s každým, kdo byl právoplatně zvolen poslancem neb obecním tatikem. A však v exilové organizaci NEMUSIME sedět spolu s Procházkou, Majerem a Ripky, protože exilové Ústředí je svou povahou svazek mravní a nikoliv nucený. Je proto každý pokus o společnou exilovou reprezentaci marxistu a kosicaku s nesocialisty předem odsouzen k zániku. Zanikla první Rada z r. 1949, zanikla « sedmnáctka » a « trináctka », zanikla druhá Rada z r. 1952, a dnes už je v agonii také Černého t. zv. Pracovní výbor, zajímavý to krizenec marxismu, kosicariny a zvláště jatele. Onen Pracovní výbor je též přesvědčivým dokladem duchovního marasmu agrární partaje, která stále

operuje svou « nekolaboraci » v době první Národní fronty. Ano, nekolaborovala, ale proč? Ale prostě proto, že o agrární kolaboraci tenkrát nikdo nestal! Nebudou přece agrárníci tvrdit, že byla to jejich « agrární idee », která jim zabránila v kolaboraci! Což nepsal rumunský vůdce agrárníků Maniu dr. Benesovi 24. ledna 1944: « Jsem přesvědčen, že věrné přátelství a nejsrdčejší vztahy k Sovetskému svazu musí se státi základním pilířem politiky střední a jihovýchodní Evropy? » Což není komunisticky kolaborant dr. G.M. Dimitrov generálním tajemníkem « Mezinárodní selské unie »? **KOLABORANTI S KOLABORANTY JSOU PŘECE TAKE KOLABORANTI.** A nedržel-li dr. Černý svou pouhou přítomností neokomunistickou Radu po celé 3 1/2 roky? Není proto divu, že se ve lůně agrární strany tvoří silná pravice a opozice proti levicové politice jejího dnešního vedení.

Vážení přáteli! Odpověděl jsem vám na vaše dotazy, namítky a obvinění, kterými jste mě bombardoval po celé čtyři roky. A prosím vás ještě o jedno: uveďte si konkrétně, že nebylo to KDH, které porušilo pítšburskou dohodu se Slovaky a tím zničilo základy společného česko-slovenského státu. Nebylo to KDH, které zavraždilo Mgr. Tísa. Nebyli jsme to my, kteří podepisovali a schvalovali marxistické znarodňování a retribuční zverství. Nehleďteje vinníky v KDH, vzdýt my nemáme ani jednoho ministra a poslance. Najdete je však v Rade a v Pracovním výboru. Jste nyní, vážení a neznámí přáteli, dnes v USA nebo v Australii, kde se těšíte svobodě a blahobytu, a zajisté se desíte i pouhé myšlenky, že by se tyto svobodné země mohly z čista jasna proměnit v sovětské republiky. Nejsou to plané obavy, vzdýt Sovětský svaz má dnes uraniové a vodíkové bomby — co když náhle uderí? A víte, vážení přáteli, kdo dodal Sovětům uranovou rudu pro výrobu atomických bomb? Byla to přece vláda čs. Národní fronty, byli to paní ministři a poslanci, z nichž mnozí dnes si činí nárok na vedení národa! Tedy ne k nám, nýbrž k nim se obraťte s vytkami a obviněními. Tímto končím, vážení přáteli, opatrně vás upomínám o předplatné (nic ve zlém!), a zůstávám v nejhlubší uctě vas

S. GHELFAND.

V PRISTIM CÍSLÉ ROZPRAV bude uverejmeno složení vedení Křesťanskodemokratického hnutí, jakoz i organizační směrnice a rad. — T. zv. NY-skupina není organizace KDH. — Členské přihlášky do KDH musí být zaslány do generálního sekretariátu nebo oblastním vedením KDH, jinak nejsou platné.

PŘEDSEDNICTVO KDH OZNAMYL. Že se desolidarizuje s drem B. Chudobou v zalezitosti jeho dopisu prof. Srbikovia že ho distancuje z členství KDH az do vredního vyšetření oné zalezitosti.

PARADOXY

Josef Kalvoda.

Nedavno se konal v Novém Yorku v Baltic Freedom House projev zastupcu exulantských organizací ze země za železnou oponou proti taborům otrocké práce v jejich rodnych zemích. Za čs. exulanty promluvil tam dr. Černý, t.č. předseda t. zv. Steering Committee. Za Christian Democratic Union of Central Europe přednesl projev předseda výkonného výboru této organizace dr. Adolf Procházka.

Avsak v Československu byly koncentracni tabory a tabory nucené práce už od r. 1945, v době, kdy dr Procházka sedel ještě v byvalé čs. vládě! Dnes dr Procházka odsuzuje tento «vydobyték revoluce», ačkoli tehdy svoji přítomností ve vládě Národní fronty tento «vydobyték» schvaloval.

Dr. Procházka nevystoupil z vlády, když mu nebylo dovoleno, aby jako ministr zdravotnictví vykonal inspekci v uranových dolech v Jáchymově, které byly zadány touze vládou Sovetskému svazu. Jeho «křesťanskému» svědomí zřejmě nevadilo, že v těchto dolech pracují otroci pod cizakovým biczem a že trpí mravně a fyzicky. Tehdy dr Procházka nevěděl, co je jeho křesťanskou povinností a že příkazem «milovati budeš bližního svého jako sebe sama» platí i pro něho.

O této skutečnosti svědčí dr Ducháček ve svém interview s dopisovatelem New York Herald Tribune z 8. června 1948.

S téhož podia, jako dr Procházka, mluvil proti taborům nucené práce v CSR dr Černý, který sám po roce 1945, t.j. v době vlády Národní fronty, strávil dva roky na Pankraci. Tehdy dr Procházka o dr Černém také nevěděl, ba ani o desetitisících nevinných v čs. vězeních a táborech.

*
*
*

Křesťanství se pro některé stalo dnes módou a vynosným businesssem. Známý socialista a sovětomil dr Hubert Ripka se dokonce pokoušel svého času o audienci u Sv. Otce Pia XII., ale nebyl přijat a bylo mu sděleno, že «cesta do Vatikánu nevede přes Moskvu».

Poslan Řípkou, dr Procházka, který se vydává za zástupce CDUCE, domáhal se jménem této křesťanské organizace na konferenci svolané kongresmanem Armstrongem 5.-6. prosince m.r. ve Washingtonu, změny nebo vypuštění bodu 10. a 11. resoluce přijaté touto americkou konferencí a s jejím zněním dr Procházka při projednávání v plenu souhlasil. Bod 10. totiž jednal o právu sebeurčení národu a bod 11. o právu všech vyhnanců na návrat a na majetkovou restituci.

Je paradoxní, že se dr Procházka jménem křesťanské (!) organizace postavil proti přirozeným právům daným člověku samotným Stvořitelem a zadal jejich potlačení.

Není podstatné, když se někdo dovolává nějaké ústavy. Všechny ústavy a zákony jsou dílem lidským a tudíž nedokonalé. Ale nade všemi lidskými zákony stojí zákon Boží. A dle slov písma: «Vice sluší poslouchat Boha než lidi»...

Pro «křesťana» Procházku křesťanství je patrně pouze politický kšeft. Kdyby byl dr Procházka opravdový křesťan, pak by nemohl upírat národům jejich přirozené právo na sebeurčení a vyhnancům právo na návrat do vlasti. Věděl by také, že křesťanství zdursňuje rovnost všech lidí před Bohem a zákonem a odmítá názor o kolektivní vině, který dr Procházka coby sluzebník Řípkův stále ještě hájí.

V nechvalne známém Kosickém programu s 5. dubna 1945 cte me m.j. :

« Rozhodnuta vymytit fasismus politicky i mravne, vlada prohlasuje, ze vsechny fasistické organizace a strany budou zakazany a ze nebude povoleno obnovení tech politických stran, které pracovaly proti zajmu naroda a republiky. Jsou to : Agrární strana a její odvetvi, Zivnostenskoobchodnická strana, Narodni sjednocení a ty strany, které se sloučily v r.1938 se Slovenskou stranou Hlinkovou. Zadna ujma nenastane tem clenum vyse zminenych stran, pokud se tyce jejich mravni a politické cti, jestlize zustali verni republice. Avsak jakakoliv politická cinnost nebo ucast v organizacích demokratických stran bude zakazana politicky odpovednym funkcionarum vyse zminenych politických stran, kteri se zkompromitovali a jejichz cinnost uskodila zajmu naroda a republiky. »

Pod timto programem cte me m.j. jména : dr Hubert Ripka, Vaclav Majer, dr Adolf Prochazka. Zadny z techto panu dodnes neodvolal svůj podpis na kosickém programu.

Jeden z predstavitele Steering Committee byl temito pany prohlazen za fasisty, byla mu zakazana politická cinnost a byl « ubytovan » na Pankraci. Dnes vsak s nimi jedna, jako by se nechumetilo a tito lidé jsou mu zrejme blizsi nez opravdovi demokraté, kteri mu k jeho politické « kariéře » v exilu promohli.

Hubert Ripka primo besni ve svých vylevech v New Yorských Listech proti lidem, kteri se odvazili svedcit pred senátním vyborem v jeho veci. Nazyva je udavaci, kteri pry pracuji lzi, podvodem a prekrucovanim.

Pred jmenovanim senátním vyborem, jako první svedek s české strany, byla slyšena Alice Masarykova, která nazvala Ripku - Hrobarem českého naroda.



Na Armstrongove konferenci v lednu t.r. se Juraj Slavik, takto byvaly sluzebnik komunistické vlady v CSR, domahal zmeny odhlasované, prijaté a do kongresniho protokolu zarazené resoluce. Tento svůj pozadavek, ve kterém se stavel proti prirozenym lidským pravum, prednesl jménem cs. t. zv. prominentu, jako Svestka, Svestkova, Ripka, Zenkl, Osusky, Prochazka, Klimek atd. a dovolaval se pri tom « prava mensiny ».

Nez - tentyz Juraj Slavik napsal v dubnu 1946 v Bratislavském Case : « **Nedame mensinam v nasich zemich zadnych prav** ».



« Rudolf Beran, predseda cs. Republikánské strany zemedelského z malorolnického lidu, zemrel mucednickou smrti v komunistickém Ceskoslovensku » — tak pise v umrtnim oznameni Vykonny vybor cs. Republikánské strany v exilu.

Spoluautor retribučního dekretu, dr. Hubert Ripka, se zúčastnil zasedání mše sv. za jednu z obětí tohoto nemravného aktu — Rudolfa Berana.

Dr. Josef Cerný, předseda cs. Republikánské strany zemědělského a malorolnického lidu exilu, zasedá s Beranovými vrahy za jedním stolem !



JAK JSME BYLI INFORMOVANI z kruhu blízkých tzv. NCFE, dojde v dohledné době k přestěhování Rady do Belehradu. T. zv. Národní výbor S.E. zůstane prozatím v Novém Yorku.



PIJAVICE NA CELE NARODA

Aby emigrace pochopila, proč Rada, cs. Zahraniční ústav, CSL a vůbec kolaboranti tolik usilovali o odstranění S. Ghelfanda z římského rozhlasu, přinášíme na ukázkou komentář z 29. srpna 1952.

Delníci a delnice,

Máme v rukou Rudé právo z 25. června t.r. Dovídáme se z něho, že se agitatori a propagandisté, neboli ve zkratce agitpropceři, sjeli do Prahy, aby si pohovorili o svých úkolech během zni. Kdybyste si snad mysleli, že se agitpropceři už unavili ze svého prázdného mlácení hubou a že by jako chtěli přiložit ruku k dílu na polích, moc byste se zmylili. I kdepak, agitpropceři a práce ! Soudruzi zvanilové se sesli do Prahy, aby tam projednali hrozně důležité problém agitace v době znové a aby se také pochlubili tím, co již v tomto směru vykonali. Tak na příklad v Rakovníku ozdobili agitpropceři město transparenty, s hesly a tabulkami nejlepších výkonů, v Mělníku pry už mají svůj plán agitace pro každý den nových prací a vyrobili pry již čestné tabulky pro budoucí stáchanovce, patřičně se pochlubili také agitpropceři z Benesova, Kralupy a jiných postižených obcí. A tak tedy plechové huby komunistických agitpropceřů byly jak se patří naleštěny a namazány, aby klapaly a tlachaly na všech 115 procent, a tak pomáhaly zvyšovat socialistický blahobyt.

Avšak každý normální člověk, který ještě není úplně ohlupen komunistickou dialektikou, micurinskou vědou a lidovědemokratickým otrokarstvím, si musí položit tuto otázku : Jak je možné, že v zemi, kde se pry státní plány setkaly s nadšenými protiplany, překonanými pak nad-svrch-vstřícným plánem, v zemi stáchanovců, brigádníků a uderníků plnicích stopatnáctiprocentně své pracovní normy a slavnostně zavazky, že v této zemi lidovědemokratického blahobytu je třeba ještě i leštit a mazat

plechové mluvící ustroji soudruhu agitpropciiku, kteří teprve mají nahustiti do stachanovcu, brigadniku a uderníku potřebný elan, aby sklídili urodu a dali ji pod střechem? Což potřeboval někdy český rolník tluchu by z Prahy, aby mu vykládali o tom, jak a kolik má pracovat na poli? Jak má sklízet a plnit stodoly? K čemu slouží povrisla? Kdy má přijít na pole a kdy má odejít? Představte si jen, kdyby byl prisel takový agitpropcik před valkou k českému sedlákovi s transparenty, hesly a pochvalnými tabulemi, jak by musel honem utíkat z vesnice, až by se za ním prasilo. Dnes však patří tito darmoslapové k nejdůležitější složce socialistické statní masinerie!

Nemusíme se ani vraceti do předválečných dob, stačí se podívat vsude tam, kde lidé žijí po lidsku a ne po socialisticku. Podívejme se jen do západního Německa nebo do Itálie, jsou to přece země, jež prohraly největší válku v dějinách lidstva. Avšak sedláci v těchto zemích zasívají a sklízí, zedníci stavějí, krejci a sevcí šijí šaty a boty, obchody jsou plné levného a dobrého zboží, a to všechno bez jakýchkoli výrobních výborů, socialistických závazků a klapotu plechových hub komunistických agitpropciiku.

A když se budete ptát, kam vlastně jde všechno, co vyrobí na poli český sedlák, kam se podelo mléko, maslo, sýry, sádlo, maso, proč u vás musí dělníková žena stát ve frontě před tak zvaným volným obchodem, aby si koupila za několik set teček vydržených korun osklivé hadry, které ihned poustejí barvu a po prvním vyprání vypadají jako rudoarméjská onuce, kdežto taková italská žena si koupí za sedesat korun hezoucké prádlo šaty v každém obchodě, a to bez čekání ve frontě a beze strachu, se jí prodají smějdy ze znarodněných podniků — tak vezte, že socialistické znarodňování, národněfrontovské dvouletky a budovatelské petiletky to byly, které spolklý chybející vami potraviny, šatstvo a obuv. Vezte také, že se blahobyt nevrátil, pokud nenastane doba, kdy český sedlák bude smět vypraskati ze svého statku všechny agitprogační zvanily, kteří se dnes přisílali jako pijavice na ubohé tělo našeho pracovního člověka!



Dr. W. TURNWALD VYDAL TECHTO DNECH pronikavou studii o česko-německých vztazích v anglickém jazyku. Studie je psána objektivně a konstruktivně. Jako řešení navrhuje Turnwald federativní příp. konfederativní uspořádání Střední Evropy. Turnwald projednává ve své studii také otázku vyhnávaných sudetských Němců a zdurazuje, že neexistuje žádná kolektivní vina českého národa na spáchaných zverstvech a že naopak kruh skutečných vinníků je úzký — jsou to vládcové

pokosické CSR. Exilové skupiny Cechu a Sudetských Němců měly by se dohodnouti předem než budou pak s definitivní platností stanoveny směrnice stredoevropského uspořádání. Studie dra Turnwalda byla vydána v University Press Dr. Wolf & Sohn, Mnichov, a má název « Renaissance or Decline of Central Europe. The Sudeten German-Czech Problem ».

REPUBLIKANSKÝ KANDIDÁT DO SENATU za stát Illinois, John B. Crane, mluvil 16. a 17. března t.r. v rozhlase m.j. také o t.zv. Národním výboru pro svobodnou Evropu a o t.zv. Rade sv. Cestkoslovenska. Citujeme z projevu Craneova: « Mnozí Američané dali peníze onomu Národnímu výboru pro svobodnou Evropu. Dnes však vidíme, že jsme byli podvedeni. Ve skutečnosti byly naše peníze použity k financování levicových československých socialistů, kteří hodlají vystrídat dnešní komunistickou vládu v CSR vládou extrémní socialistické levice a zachováti dnešní socialisaci v důležitých odvětvích výroby, aby tak zabránili systému svobodného soukromého podnikání. Onen Národní výbor protežuje a vydržuje lidi jako Peroutka a Ripka, kteří by však měli být spíše vyhozeni ze svých funkcí a deportováni z USA. Budu-li zvolen senátorem, přičiním se ze všech sil, aby tyto nebezpečné krajnělevicové živly byly zneskodeny a vypovězeny z USA. »



Václav Sourek :

/Ze sbírky OSTRÝM PEREM, jež vyjde jako 10. svazek

Edice satiry v Londýne/

UNIVERSALNÍ RECEPT

CO zachránit muze Radu ?

/K vrane seda zas jen vrana/:

Socialně-zivnostenska-

Lidovo-agrarní strana !

RIKANKA

Teče-li ti voda do bot,

Od toho jsou obuvníci.

Teče-li však socochvostum,

Na to zas jsou agrárníci !



ROZPRAVY, list pro křesťanskou demokracii,

Ročník V., číslo 4-5, duben-květen 1954.

Ridi a vydava S. Ghelfand, pod záštitou Křesťanskodemokratické internacionály.

Adresa : Boîte postale No 20 Bruxelles — Schaerbeek I.